

ת"פ 59471/08/20 - מדינת ישראל נגד אחמד חוסין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59471-08-20 מדינת ישראל נ' גית(אחר/נוסף)
ואח'

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד חוסין

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, ביום 30.12.20, בעבירות של גניבת רכב והחזקת כלי פריצה לרכב.

הנאשם, יחד עם נאשמים נוספים באותו תיק (להלן - נאשם 1, נאשם 2) ואדם אחר (להלן - האחר) נסע עם כולם ברכבו מסוג טויוטה (להלן - הטויוטה) ליישוב אלעד. הנאשם החנה הרכב, נאשם 1 והאחר ירדו ממנו, פרצו לרכב מאזדה השייך למתלונן בתיק והתניעו אותו.

האחר ונאשם 2 שבו לטויוטה בעוד הנאשם 1 נהג במאזדה שנפרצה לכיוון כביש 444 ובאחד הצמתים נעצר על ידי שוטרים.

הנאשם, נאשם 2 והאחר נסעו אף הם בטויוטה לכיוון כביש 444 שם נעצרו על ידי שוטרים.

בחיפוש שנעשה בטויוטה לאחר מכן, נמצא מחשב המתאים לרכב מסוג מאזדה.

מכוח הסדר הטיעון נשלח הנאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן. המאשימה הצהירה כי תעתור לעונש של מאסר בפועל.

הנאשם היה עצור מיום 19.8.20 - 2.9.20 ולאחר מכן שוחרר בתנאים מגבילים כאלה ואחרים.

תסקיר שירות המבחן:

מהתסקיר עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, בן למשפחה נורמטיבית, שביצע את העבירות כתוצאה מלחץ חברתי, חש בושה על כך והמקרה מנוגד לאורח חיו.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם כוחות חיוביים ושאיפות לתפקוד תקין ונורמטיבי.

עוד התרשם כי הנאשם נגרר לאירוע על רקע רצון להשתייכות חברתית וחוסר מודעות מספקת לסכנות והשלכותיהן, כשבמקביל נמנע מהפעלת שיקול דעת בוגר, בין היתר על רקע גילו הצעיר.

הנאשם נטל אחריות מלאה לעבירות והביע חרטה גדולה על ביצוען.

שירות המבחן מצא כי ההליך המשפטי, המעצר והתנאים המגבילים, חידדו אצל הנאשם את גבולות המותר והאסור, ומהווים גורמי סיכוי לשיקום והימנעות מהתנהגות עבריינית.

בשל כל אלה המליץ שירות המבחן באופן חד משמעי שלא להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל באשר השלכותיו על הנאשם תהיינה פוגעניות להתפתחותו ועתידו. במקביל המליץ השירות להסתפק בעונש קצר של מאסר בעבודות שירות

טיעוני הצדדים:

המאשימה זיהתה את הערך המוגן שנפגע כשמירה על בטחון הציבור ואני מקבל עמדתה.

לטענת המאשימה הנאשם לקח אחריות מצומצמת בלבד לעבירה, העבירה בוצעה תוך תכנון מוקדם, הראיה - מחשב הרכב המסייע לפריצת רכבים שנמצא ברכבו של הנאשם.

מתחם הענישה שעתרה לו המאשימה נע בין 13-22 חודשי מאסר, ועל רקע היעדר עבר פלילי לנאשם ביקשה המאשימה לקבוע לו עונש בתחתית המתחם - 13 חודשי מאסר, בתוספת ענישה נלווית.

הסנגור טען כי מתחם הענישה רחב יותר ומתחיל ממאסר בעבודות שירות עד מאסר בפועל בן מספר חודשים.

הדגיש כי הנאשם לקח אחריות שלמה לעבירה, טען כי הנאשם מוכר כנכה בעקבות תאונת שעבר, והפנה לחוות דעת הממונה בה נכתב כי הנאשם יכול לבצע עבודות שירות במגבלות לאור מצבו הרפואי.

עוד טען כי משך תקופת התנאים המגבילים בהם נתון הנאשם צריכה להוות שיקול בעונשו, היעדר עבר פלילי או תיקים פתוחים, כל אלה מובילים לכך שבית המשפט צריך להסתפק במאסר בעבודות שירות ברף התחתון של המתחם.

הנאשם הביע צער וחרטתו, אמר שלמד את הלקח וביקש שלא יוטל עליו מאסר בפועל.

דין והכרעה:

הצדדים נחלקים בשתי סוגיות:

האחת - מהו מתחם הענישה הראוי והנוהג בעבירות של גניבת רכב

השנייה - מה צריך להיות עונשו של הנאשם

באשר לסוגיה הראשונה :

עמדתי היא שמתחם הענישה בעבירות של גניבת רכב צריך לנוע בין מאסר בן 9 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

עמדתי נובעת, מחד, מה"רעה החולה" המגולמת בעבירות גניבת הרכב, בין שמדובר במכת מדינה ובין מחומרת הפגיעה בערכים המוגנים של בטחון הציבור ורכושו, הקלות היחסית בה ניתן לבצע עבירות אלה, והשפעתן על מדדים כלכליים אותם משלם, בסופו של דבר, הציבור הרחב.

מאידך, אני סבור שאינטרסים ציבוריים רחבים נוספים מחייבים מתן אפשרות לבית המשפט לענוש עבריינים בענישה חמורה - אך כזו שאינה כרוכה בכליאה מאחורי סורג ובריח ממש, בשל השפעתו השלילית של הכלא על נאשמים שזו הרשעתם הראשונה, ו"תרומתו" לחזרתיות ול"פיתוח" נפש עבריינית מקום בו לא היתה קיימת בראשית הדברים.

ככל שאין מדובר ב"שיקום" אלא בנסיבות אחרות מובהקות, כגון גיל צעיר והיעדר מוחלט של עבר פלילי, אלמלא תחל תחתית המתחם בענישה שאינה כרוכה בכליאה של ממש, יהיו ידיו של בית המשפט כבולות במתן משקל לשיקולים ולאינטרסים הציבוריים הנכבדים הללו.

תחילת קביעת מתחם הענישה אמנם בעקרון ההלימה, אלא שלא מצאתי כי (בניגוד לעבירות רבות, קשות, ונפוצות אף יותר) קיים "כלל" כלשהו המחייב כי דווקא עבירות גניבת רכב יחייבו - מבחינת ההלימה - מאסר מאחורי סורג ובריח,

מבלי להמעיט כהוא זה בחומרתו, ובהתחשב במכלול האינטרסים הציבוריים הקיימים, לרבות ההרתעה הציבורית.

גם בפסיקה הנוהגת ניתן למצוא מקרים בהם הרף התחתון של מתחם הענישה מצוי במאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות, אף שרוב הפסיקה מדברת במאסר בפועל ממש.

(ר' לדוגמה ת"פ **43771-01-17, מ"י נ' סמארה**, שלום ירושלים (ניתנה 21.1.18) והפסיקה המצוטטת במסגרתו).

גם בפסיקה שאיזכר הסנגור של המותב דנן בת"פ **63540-09-19, מ"י נ' ג'ולאני** (שלום ירושלים, ניתנה 11.11.20) דובר במאסר בעבודות שירות "**לתקופה כמעט מקסימלית**".

באשר לסוגיה השנייה:

לקולא אזקוף לטובת הנאשם את הודאתו המהירה ולקיחת האחריות המלאה על העבירה.

עיינתי היטב בתסקיר שירות המבחן ולא מצאתי רמז לכך שהנאשם לקח אחריות חלקית או מצמצמת, כדברי המאשימה. אמירתו שנגרר אחרי חבריו אינה ממעיטה מאחריותו כהוא זה אלא רק מסבירה את הלך נפשו בעשותו את מעשיו.

עוד אזקוף לטובתו את גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה ואת התנאים המגבילים בהם שהה תקופה משמעותית ללא הפרתם. ולבסוף - אולי גם בעיקר - היעדר עבר פלילי, והיות המעשה חריג מאד לאורח חייו, כפי שציין שירות המבחן.

מנגד, לקחתי בחשבון את חומרת העבירה, את התכנון בדמות הצטיידות במחשב רכב שליווה אותה, ואת חלקו של הנאשם - אשר הגיע עם חבריו ברכבו ל"איתור" הרכב הגנוב, בעבירה.

לפיכך, לא מצאתי, בהתחשב בכלל השיקולים, כי ביכולתי לתת משקל להמלצת שירות המבחן למאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה בלבד. די בהשאתו של הנאשם מחוץ לסורגי הכלא כדי לענות על השיקולים שהביאו את שירות המבחן להמלצתו.

בהתחשב בכל אלה אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 9 חודשים בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, המאסר ירוצה בעבודות שירות על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות. תחילת ריצוי המאסר ביום 1.4.22.

2. מאסר למשך 7 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום אחת העבירות בהן הורשע לפני.

3. קנס בסך 3000 ₪ או 15 ימי מאסר. הקנס יקוזז כנגד הפקדה שהפקיד הנאשם ויתרתו תשולם עד ליום 1.5.22.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשפ"ב, 13 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.